

Dosarul nr. 1ra-902/22
1-18194118-01-1ra-16062022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte – Toma Nadejda,
Judecătorii – Catan Liliana și Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către inculpata Bejenari Ala, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui

Bejenari Ala xxxxxxxx, născută la
xxxxxx xxxxxx, originară din
xxxxxx xxxxxx, xxxxxx xxxxxx,
domiciliată în xxxxxx xxxxxx, xxxxxx
xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.10.2018-22.02.2021;

Instanța de apel: 16.03.2021-20.12.2021;

Instanța de recurs: 16.06.2022-26.10.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 februarie 2021, Bejenari Ala a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 326 alin.(1¹) Cod penal, la amendă în mărime de 2 300 (două mii trei sute) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 115 000 (una sută cincisprezece mii) lei.

A fost dispusă confiscarea specială și încasarea de la Bejenari Ala în beneficiul statului suma de 200 (două sute) euro, conform cursului oficial în valută națională la momentul executării hotărârii, ca bunuri utilizate și destinate pentru comiterea infracțiunii.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că, Bejenari Ala, având scopul modificării liniilor roșii la bunul imobil din mun. Chișinău, str. O. Goga 3, în perioada la 09.11.2017, aproximativ la ora 09:24, aflându-se în biroul de serviciu al lui Coșcodan Ivan, amplasat în xxxxxx xxxxxx, xxxxxx xxxxxx, a promis lui Coșcodan Ivan mijloace bănești în

sumă de 200 euro (care conform cursului de schimb valutar al BNM constituiau 4000 lei).

Astfel, Coșcodan Ivan pretindea că are influență și poate determina persoanele publice din cadrul instituțiilor de resort abilitate, și anume persoane publice din cadrul Direcției generale arhitectură, urbanism și relații funciare a Primăriei mun. Chișinău în vederea urgentării procedurii de modificare a liniilor roșii la bunul imobil din mun. Chișinău, str. O. Goga 3.

Ulterior, aproximativ peste 2 zile, Bejenari Ala, aflându-se în același birou al lui Coșcodan Ivan, i-a transmis banii promiși în sumă de 200 euro.

În continuarea intențiilor sale infracționale, Coșcodan Ivan apelează la mai mulți cunoscuți, inclusiv la persoanele publice din cadrul IM „Chișinău Proiect”, ca într-un final obține un răspuns negativ, și anume imposibilitatea modificării liniilor roșii la bunul imobil din mun. Chișinău, str. O. Goga 3.

Astfel, acțiunile inculpatei Bejenari Ala au fost încadrate juridic în baza art. 326 alin. (1¹) Cod penal, după semnele calificative - *„trafic de influență, manifestat prin promisiunea și darea personal de bani unei persoane care susține că are influență asupra unor persoane publice pentru a-i face să grăbească îndeplinirea unor acțiuni în exercitarea funcției lor și să nu îndeplinească alte acțiuni în exercitarea funcțiilor lor”*.

3. Avocatul Vlaicu Vlad în numele inculpatei Bejenari Ala, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea integrală a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bejenari Ala să fie achitată de sub învinuirea înaintată, cu încetarea procesului penal în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că, declarațiile martorului Coșcodan Ivan precum că inculpate i-a transmis mijloace financiare de 200 euro, nu corespund realității, or acesta a confundat persoanele, luând în considerare numărul mare de epizode în care figurează, or a fost influențat de către organul de urmărire penală pentru a declara acest lucru, transmiterea banilor să fi avut loc urma a fi înregistrată prin mijloace speciale, similar cum a fost în celelalte cazuri. Mai mult, declarațiile martorului menționat data la faza de urmărire penală sunt contradictorii cu cele date în instanța de judecată.

Partea apărării a menționat că, la diferite etape ale cauzei penale martorul Coșcodan Ivan a declarat diferite perioadele transmiterii sumei de 200 euro și faptul că acesta le-a restituit sau nu. Chiar să fi fost transmise peste o săptămână cum afirmă acesta în instanța de judecată, aceste acțiuni urmau a fi înregistrate prin mijloace speciale, or cum se explică că în cadrul altor cauze penale, pe alte episoade transmiterea de mijloace financiare a fost înregistrată cu utilizarea mijloacelor speciale amplasate în biroul lui Coșcodan Ivan, însă la data de 09.11.2017 presupusa dare de mijloace financiare de către Bejenari Ala nu a fost înregistrată, cu toate că în urma analizei măsurilor speciale de investigații efectuate la caz, s-a constatat cu certitudine monitorizarea neîntreruptă a biroului martorului Coșcodan Ivan.

Partea apărării a evidențiat că, Coșcodan Ivan a depus declarații sub presiuni psihologice, fiind nevoit să-și recunoască vinovăția pentru a obține o măsură preventivă neprivativă de libertate. La fel, Bejenari Ala împreună cu apărătorul său, au ales o tactică de apărare potrivit căreia aceasta nu a dat declarații la faza de urmărire penală, ceea ce a făcut organul de urmărire penală să creadă că Bejenari Ala are ce ascunde.

A susținut că, Bejenari Ala fiind contabilă de profesie, fiind foarte încărcată la serviciu, din lipsa de timp a apelat la recomandarea unei cliențe la o companie de cadastru, aceasta prezentându-se în oficiu din ograda Primăriei, într-adevăr a discutat cu administratorul acesteia Coșcodan Ivan despre lucrările cadastrale la care face referire organul de urmărire penală, dar datorită faptului că Coșcodan Ivan vorbea încet, (fapt demonstrat și de înregistrările efectuate de mijloacele speciale) Bejenari Ala fiind deja într-o vârstă avansată, era ferm convinsă că va achita pentru serviciile prestate de compania de cadastru și doar după ce acestea vor fi prestate. Acest fapt se demonstrează și prin suma relativ mică care figurează, or în celelalte cauze penale figurează suma de la câteva mii de euro la câteva zeci de mii de euro. Bejenari Ala era ferm convinsă că va achita pentru serviciile prestate fapt recunoscut și de martorul Coșcodan Ivan care a explicat în cadrul audierilor în instanța de judecată că costul serviciului dat este 200 euro, explicând suplimentar instanței de judecată că pentru prestarea serviciilor date urma a achita 860 de lei avizul sanitar, 740 lei avizul de la pompieri, avizul ecologic și certificatul de la cadastru, care de asemenea sunt cu plată, și calculând toate acestea rămâne suma în jur de 50 euro, care respectiv era beneficiul lui Coșcodan Ivan, prea mici sume figurează pentru a fi calificate ca mită pentru a influența persoane publice. Bejenari Ala nu a auzit de la Coșcodan Ivan că acesta ar urma a influența careva persoane publice, aceasta solicita a i se presta servicii legale, fără careva ilegalități. Mai mult ca atât, în urma analizei discuției avute între aceștia se observă că Bejenari Ala nu prea înțelege.

Partea apărării a menționat că, latura subiectivă a infracțiunii date este intenția directă, în speța dată Bejenari Ala nu a avut intenția de a transmite către Coșcodan Ivan careva mijloace bănești ilegale, probele anexate la materialele dosarului demonstrează anume faptul că aceasta a avut intenția de a achita prețul serviciilor companiei de cadastru, similar cum achită produsele alimentare la magazin, iar constatările primei instanțe sunt neîntemeiate, subiective bazate pe o analiză subiectivă și părtinitoare a procurorului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2021, apelul declarat de către avocatul Vlaicu Vlad în numele inculpatei Bejenari Ala, a fost respins ca nefondat.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că, prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, relevanței și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatei

Bejenari Ala încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 326 alin. (1¹) Cod penal, *adică trafic de influență, manifestat prin promisiunea și darea personal de bani unei persoane care susține că are influență asupra unor persoane publice pentru a-i face să grăbească îndeplinirea unor acțiuni în exercitarea funcției lor și să nu îndeplinească alte acțiuni în exercitarea funcțiilor lor.*

Instanța de apel a constatat cu certitudine că, în cadrul cercetării judecătorești, vina inculpatei Bejenari Ala în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1¹) Cod penal, a fost dovedită prin cumulul de probe administrate care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate și anume prin următoarele probe:

- declarațiile inculpatei Bejenari Ala;
- declarațiile martorului Coșcodan Ivan;
- ordonanță privind disjungerea cauzei penale din 14.09.2018 (f.d. 1-2);
- ordonanță privind începerea urmăririi penale din 08.02.2018 (f.d. 3);
- ordonanță din 08.02.2018 privind conexarea cauzelor penale (f.d. 4-31);
- proces verbal de percheziție din 13.02.2018 (f.d.58-76);
- cercetarea documentelor ridicate în cadrul perchezițiilor efectuate la 13.02.2018 (f.d. 62-76);
- proces-verbal din 24.03.2018 de cercetare a documentelor (f.d.77-117);
- ordonanță din 24.03.2018 de anexare a mijloacelor materiale de probă (f.d. 118-138);
- extras din procesul-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigație din 15.01.2018 (f.d. 170-172);
- ordonanță din 14.09.2018 de anexare a mijloacelor materiale de probă (f.d. 173-174).

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, argumentele invocate de către apelantul la caz nu își găsesc confirmare în starea de fapt a prezentei cauze penale, motiv pentru care a fost reținut faptul că, în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe pertinente, concludente, veridice și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția inculpatei Bejenari Ala în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1¹) Cod penal.

Instanța de apel, acordând eficiență prevederilor art. 52 și art. 113 Cod penal, a reținut că, *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute la art. 326 alin. (1¹) Cod penal - formează relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu bănuiala că influența asupra unei persoane publice, persoane cu funcția de demnitate publică, persoane publice străine sau a unui funcționar internațional poate fi cumpărată în urma unei promisiuni, oferirii sau dării de recompensă ilicită unui trafic de influență.

Instanța de apel a menționat că, *obiectul material sau imaterial* al infracțiunii specificate la art. 326 alin. (1¹) Cod penal are același conținut ca la art. 326 alin. (1) Cod penal, reprezintă remunerația ilicită. Aceasta se exprimă

în bani, titlurile de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje necuvenite făptuitorului, adică traficul de influență.

Latura obiectivă a infracțiunii speciale la art.326 alin. (1¹) Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de promisiune, oferire sau darea unei persoane, personal sau prin mijlocitor, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje enumerate la alin. (1¹) art.326 Cod penal, pentru aceasta sau altă persoană.

Astfel, acțiunea prejudiciabilă prevăzută la alin. (1¹) art. 326 Cod penal, cunoaște următoarele trei modalități normative cu caracter alternativ: promisiunea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje la alin. (1¹) art. 326 Cod penal, ce nu i se cuvin traficantului de influență; oferirea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje la alin. (1¹) art. 326 Cod penal, ce nu i se cuvin traficantului de influență; darea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje la alin. (1¹) art. 326 Cod penal, ce nu i se cuvin traficantului de influență.

Prin promisiune, în sensul art. 326 alin. (1¹) Cod penal, reprezintă făgăduiala angajamentului pe care corupătorul și-l asumă față de eventualul corupt, de a-i transmite ultimului în viitor - într-un termen determinat sau nedeterminat - remunerația ilicită, dacă ultimul va acționa în sensul dorit de corupător.

Instanța de apel a reținut că, promisiunea se poate realiza verbal, în scris sau în orice alt mod perceptibil pentru a ajunge la cunoștința destinatarului. De asemenea poate fi expresă sau implicită sau chiar aluzivă. Chiar dacă foloasele promise pot să nu fie determinate sub aspectul calității și cantității, promisiunea trebuie să fie serioasă și nu vagă sau imposibil de realizat.

Infracțiunea specificată la art. 326 alin. (1¹) Cod penal - este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul promisiunii, oferirii sau dării în întregime remunerației ilicite.

Instanța de apel a evidențiat că, latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 326 alin. (1¹) Cod penal se caracterizează prin intenția directă. Motivul infracțiunii în cauză se exprimă în: interesul material; năzuința făptuitorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale; năzuința făptuitorului de a-și ajuta persoana apropiată; răzbunare; gelozie; ură; invidie; ură socială, națională, rasială sau religioasă, etc.

Scopul infracțiunii prevăzute la art. 326 alin. (1¹) Cod penal are aceleași caracteristici ca și scopul infracțiunii prevăzute al art. 326 alin. (1) Cod penal fiind unul special. Acesta cunoaște următoarele patru forme alternative: 1) scopul de a face o persoană publică, persoana cu funcție de demnitate publică, persoana publică străină sau faționarul internațional să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; 2) scopul de a face o persoană publică, persoana cu funcție de demnitate publică, persoana publică străină sau faționarul internațional să nu îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; 3) scopul de a face o persoană publică, persoana cu funcție de demnitate publică,

persoana publică străină sau faționarul internațional să întârzie îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; 4) scopul de a face o persoană publică, persoana cu funcție de demnitate publică, persoana publică străină sau faționarul internațional să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită.

Pentru aplicarea răspunderii în conformitate cu alin. (1¹) al art. 326 Cod penal, nu este obligatoriu ca scopul infracțiunii să fie realizat.

Subiectul infracțiunii specificate este persoana fizică responsabilă care, în momentul comiterii faptei, a atins vârsta de 16 ani, ne cerându-se ca subiectul să aibă calitate specială.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că, în speță, s-a constatat cu certitudine în baza materialelor dosarului penal că în acțiunile inculpatei sunt întrunite elementele infracțiunii de huliganism, inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1¹) Cod penal, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obraznicie deosebită.

Instanța de apel a concluzionat că, apelul declarat la caz este unul declarativ, or apelantul la caz nu a probat care anume principii ale procesului penal și normele de drept procedural nu au fost respectate de către prima instanță la constatarea stării de fapt și încadrarea juridică a faptei inculpatului, argumentele apelului fiind întemeiate doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Referitor la argumentele despre nevinovăția inculpatei, despre faptul că, instanța la adoptarea sentinței a depășit limitele din învinuire, instanța de apel a conchis că acestea sunt absolut declarative și neprobate, or drept celor expuse și în lipsa unor dovezi în susținerea poziției inculpatului, achitarea acestuia nu poate avea loc, iar poziția acuzatorului de stat este legală în fond, bazată pe probe pertinente, concludente și utile, acestea neputând fi anulate pe motive formale invocate de către inculpat.

Instanța de apel a menționat că, toate probele prezentate de acuzatorul de stat au fost analizate și examinate minuțios în ședința de judecată, cu respectarea principiului apărării și contradictorialității. Iar, în conformitate cu prevederile art. 101 din Codul de procedură penală, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței utilității și veridicității ei, din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a dedus existența intenției în săvârșirea acțiunilor infracționale și vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor imputate.

Cu referire la declarațiile inculpatei date în cadrul urmăririi penale pe care le-a susținut în prima instanță și cea de apel, instanța de apel a conchis că, acestea nu corespund adevărului, și sunt date de către inculpată în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele săvârșite, deoarece ele se combat de întreaga totalitate de probe analizată supra, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 din Codul procedură penală și care integral

demonstrează vina inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate de art. 326 alin.(1¹) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că, împrejurările menționate în partea descriptivă a sentinței contestate, relevă în mod concludent că prima instanță întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate, precum și a probelor scrise acumulate la faza urmăririi penale, toate fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de fond indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins versiunile și dovezile apărării, instanța de fond pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de către participanții la proces, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatei a elementelor infracțiunii, prevăzute de art. 326 alin. (1¹) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a stabilit că, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că prima instanță nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de apelant, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că fapta prejudiciabilă a fost săvârșită de către inculpată și pe cale de consecință, reținerea săvârșirii infracțiunii în sarcina inculpatei, atrage ca efect răspunderea penală a acesteia și necesitatea aplicării pedepsei raportate la pericolul social concret al faptei incriminate, în vederea restabilirii valorilor sociale amenințate.

Instanța de apel a relevat că, inculpata nu a depus o cerere în soluționarea înregistrării garajului la organele abilitate și nu a eliberat o procură în acest sens lui Coșcodan Ion, fapt confirmat de Bejenari Ala în ședința de judecată, de aceea a fost respins argumentul precum că Coșcodan Ivan i-a comunicat că urmează să suporte careva cheltuieli, căzând de acord, pentru că acestea urmau să fie cheltuieli administrative conform bonului fiscal. Or, instanța de apel nu a avut nici un temei de a nu crede, declarațiilor martorului ocular Coșcodan Ivan, care au fost depuse sub jurământ conform art. art. 312-313 Cod penal, potrivit cărora a confirmat că a primit mijloace bănești în sumă de 200 euro de la inculpata Bejenari Ala în scopul perfectării actelor cu privire la legalizarea garajului, fiind de acord de a suporta și alte cheltuieli în vederea urgentării procedurii de modificare a liniilor roșii al bunului imobil (garajul) din mun. Chișinău, str. O. Goga nr.3, spunându-i totodată că are influență asupra persoanelor din Direcția Funciară.

Instanța de apel a concluzionat că, declarațiile inculpatei Bejenari Ala cu privire la nevinovăția sa sunt neveridice și urmează a fi apreciate critic, deoarece sunt contrare tuturor probelor acumulate, administrate și cercetate în ședința de judecată, acestea urmărind un singur scop și anume evitarea de la răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Or, aceste declarații nu

corespund și se combat în totalitate cu declarațiile martorului Coșcodan Ivan, care a declarat că atât la organul de urmărire penală, cât și în ședința de judecată a susținut că Bejenari Ala i-a transmis suma de 200 euro și a căzut de a cord ca ulterior să suporte și alte cheltuieli, care vor apărea la legiferarea garajului din str. Octavian Goga nr.3, mun. Chișinău, fapt confirmat prin procesul verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigații din 15.01.2018 și CD (f.d. 170-174).

Cu referire la argumentul avocatului privind emiterea unei sentințe de achitare, instanța de apel l-a apreciat ca fiind neîntemeiat și care contravine circumstanțelor faptice stabilite în ședința de judecată, considerându-l drept o versiune de apărare, care contravine probelor acumulate la dosar, cercetate și administrate în ședința de judecată.

Prin urmare, acordând eficiență prevederilor art. 7, 16, 61, 75-78 Cod penal, ținând cont de comportamentul atât a inculpatei, cât și a martorului până la săvârșirea infracțiunii și după, de personalitatea inculpatei, că anterior nu a fost condamnată, nu a recunoscut vinovăția în fapta incriminată, angajată în câmpul muncii în funcția de contabilă, căsătorită, 3 copii la întreținere, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează în plan satisfăcător, instanța de apel a concluzionat că pedeapsa cu amendă stabilită în privința inculpatei sub minimul sancțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1¹) Cod penal, sub formă de amendă în mărime de 2300 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 115 000 lei, este una echitabilă, care va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare a inculpatei, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acesteia, cât și a altor persoane, așa după cum a solicitat și acuzatorul de stat în discursul său.

5. Inculpata Bejenari Ala, invocând temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar solicitând casarea totală a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei penale în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului indică că, instanțele de fond eronat au stabilit circumstanțele de fapt și nu au supus analizei profunde declarațiile martorului Coșcodan Ivan potrivit cărora la 09.11.2017 a avut discuții cu d-na Bejenari cu privire la legalizarea unui garaj de pe str. Octavian Goga nr. 5, mun. Chișinău, comunicându-i ultimei să îi aducă toate materialele în legătură cu această problemă, inclusiv copia buletinului de identitate. Fiindu-i prezentate actele a observat faptul că apartamentul doamnei Bejenari se află în curtea vecină din str. Octavian Goga 3, dar acest garaj era amplasat în curtea casei pe adresa str. Octavian Goga nr. 5. Când i-au fost prezentate aceste acte, a hotărât că trebuie să soluționeze problema prin perfectarea liniilor roșii a imobilului pentru ca acest imobil să fie amplasat în curtea cu adresa Octavian Goga nr. 5. Era necesar perfectarea la tot setul de documente în acest sens. Ulterior, a plecat personal să perfecteze aceste documente. Pentru achitarea acestor servicii i-a solicitat dnei Bejenari suma de 200 euro. Respectiv dna Bejenari peste o săptămână i-a adus suma de 200 euro, după care a început perfectarea setului de documente. Adresându-se la oficiul cadastral, serviciul public i s-a

comunicat că este necesar de a se elibera un proiect urbanistic în detalii „PUD” în privința perfectării liniilor roșii. Acest proiect se elaborează numai de institutul „Rural Proiect” din sect. Rîșcani. Adresându-se cu o cerere către directorul institutului, i-a fost eliberat răspuns în scris precum că „perfectarea liniilor roșii în acest sector este imposibilă, deoarece liniile roșii a tuturor curților este stabilită”, totodată soluționarea acestei întrebări necesită un volum enorm de muncă cu implicarea Direcției Generale Locativ Comunale. Ulterior a invitat-o pe doamna Bejenari și i-a explicat care este situația precum că, este foarte costisitor și imposibil. Peste ceva timp a invitat-o pe doamna Bejenari și i-a restituit suma de 200 euro. Astfel, a finisat colaborarea acestora. Martorul a concretizat, că a primit de la d-na Bejenari suma de 200 euro. Motivul imposibilității rezolvării acestei întrebări s-a constatat în aceea că, Institutul „Rural Proiect” nu i- a ajutat să perfecteze liniile roșii a curții nr.5 și ulterior colaborare era imposibilă. I-a comunicat doamnei Ala că suma de 200 euro era necesară pentru perfectarea actelor. Nu i-a fost eliberate careva bonuri fiscale, deoarece nu a perfectat nici un document din acest motiv banii i-a returnat. La fel a concretizat că, a primit 200 de euro ca ulterior să achite toate documentele: aviz sanitar - 860 lei, aviz pompier - 740 lei, aviz ecologic și certificatul de la cadastru, toate fiind cu plată. Totodată, a confirmat că, i-a spus d-nei Bejenari că are influență, însă reieșind din faptul că a primit refuz de la „Institutul Rural” a invitat-o pe d-na Bejenari și i-a restituit banii, cerându-și scuze pentru faptul că nu a putut să o ajute.

Titularul cererii de recurs susține că, în pofida faptului că martorul acuzării invocă direct data transmiterii preinșilor bani (obiect al infracțiunii), atît organul de urmărire penală, cât și instanțele de fond consemnează că banii au fost transmiși peste două zile din momentul discuției, fără a indica în baza căror probe a fost demonstrat acest fapt, nefiind clar nici locul transmiterii banilor.

Menționează că, atît în ordonanța de punere sub învinuire a inculpatei Bejenari Ala, cât și în dispozitivul rechizitoriului nu este indicat timpul concret, dar și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, fapt contrar prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală.

Recurentul, invocând practica judiciară, menționează că, instanțele de fond, contrar prevederilor art. 325 alin. (1) și 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, la adoptarea hotărârii au depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Or, potrivit practicii judiciare, a fost evidențiat că *„nestabilirea locului și a timpului săvârșirii infracțiunii nu numai că denotă lipsa laturii obiective a infracțiunii, ci și faptul încălcării grave a dreptului inculpatului la apărare, prevăzut atît de Codul de procedură penală, cât și de Constituția Republicii Moldova, Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului.”* (cauza nr. 1ra-876/2007 din 16.10.2007).

La fel, susține că, reieșind din declarațiile martorului Coșcodan Ivan, rezultă cheltuielile pe care ultimul urma să le achite din suma de 200 euro, și anume: aviz sanitar - 860 lei, aviz pompier - 740 lei, aviz ecologic și certificatul

de la cadastru, toate fiind contra plată, însă la acest capitol, instanța de apel nu a clarificat neconformitățile referitor la timpul și locul săvârșirii presupusei infracțiuni.

Cu referire la probele obținute din măsuri speciale de investigație, indică faptul că, deși au fost efectuate astfel de măsuri, nu a fost fixat momentul transmiterii banilor, și nici faptul restituirii banilor (care de către acuzare se pretind că au fost transmiși și apoi returnați), și acest fapt de asemenea nu a fost luat în considerație de către instanța de apel. Mai mult, aceasta eronat a apreciat fraza înregistrată ca fiind spusă de Coșcodan Ivan precum că „totul o să fie bine” drept propunere de mijloace financiare de către inculpată, acceptată de Coșcodan Ivan, pentru a influența persoane publice, după cum a fost indicat în actul de învinuire.

Autorul recursului consideră că, instanța de apel nu s-a expus asupra laturii subiective invocate în cererea de apel, deoarece latura subiectivă a infracțiunii date este intenție directă, în speța dată Bejenari Ala nu a avut intenția de a transmite către Coșcodan Ivan careva mijloace bănești ilegale, probele anexate la materialele dosarului demonstrează anume faptul că aceasta a avut intenția de a achita prețul serviciilor companiei de cadastru, similar cum achită produsele alimentare la magazin, iar constatările primei instanțe sunt ilegale, subiective bazate pe o analiză subiectivă și părtinitoare a procurorului.

La fel, indică că, în descriptivul deciziei instanței de apel (fila 8 a deciziei contestate) este indicat că „*inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1¹) Cod penal, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită....*”. Or, nu este clar cum acțiunile inculpatei au fost calificate drept huliganism.

De asemenea, menționează că, potrivit descriptivului deciziei (fila 12, alineatul 2 al deciziei contestate) se constată că „*probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatei Oranciuc Natalia a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. alin. (1¹) Cod penal*”. Or, se menționează despre o altă inculpată judecată în prezenta cauză penală.

În concluzie, recurentul menționează că, instanța de apel a adoptat o hotărâre nemotivată, nu a răspuns la toate motivele importante invocate de partea apărării și nu a înlăturat dubiile în probarea învinuirii.

Susține că, o eroare gravă de drept consistă în faptul că instanța de apel a încălcat drepturile și libertățile garantate de art. 6 § 1 din CEDO, prin faptul că instanțele naționale au condamnat-o pe Bejenari Ala fără a examina cauza în mod echitabil și fără de a da o apreciere și o argumentare motivată poziției adoptate de partea apărării. Or, nu se poate observa care dintre argumentele părții apărării au fost acceptate și motivele pentru care unele argumente i fost respinse (*Cauza Suominen c. Finlanda din 1 iulie 2003*).

6. Procurorul a depus referință la recursurile ordinare declarate, pledând pentru dispunerea inadmisibilității acestora ca fiind vădit neîntemeiate. Or, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de

examinare în instanța de apel, și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare nu pot servi temei pentru reexaminarea cauzei, hotărârea contestată conținând motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că recurentul invocă motivarea vicioasă a deciziei contestate, invocând în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; precum și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Însă, în raport cu alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu

dispozitivul hotărârii și acesta este expus clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de recurent precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, aceasta deoarece, verificând decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că apelanții au primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate de către apărare, Colegiul penal reține că acestea se referă și la modalitatea de apreciere a probelor, însă, sub acest aspect, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a

instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate.

În acest sens Colegiul penal atestă că, la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, recurentul consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care apelul declarat de către avocatul Vlaicu Vlad în numele inculpatei Bejenari Ala, a fost respins ca nefondat.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către titularul cererii de recurs, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, din care rezultă că instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă decizia de respingere a apelului, dacă acesta este nefondat, or, dispozitivul deciziei contestate a fost expus clar.

În acest sens Colegiul penal atestă că, instanța de apel și-a motivat temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în **pct. 4 -4.1.** al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999;*

Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*)

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, invocată de recurent, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului în această parte sunt declarative și vădit neîntemeiate.

Sub acest aspect, reieșind din sensul legislației în vigoare, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial, iar instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Însă, pentru o astfel de concluzie, trebuie să se țină seama de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită și dacă această faptă a fost încadrată corect în norma penală, iar dacă faptei i s-a dat o încadrare juridică în baza altei norme penale, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

La caz, se constată că instanțele de fond au cercetat toate probele administrate în cauză și le-au oferit o apreciere obiectivă, care în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatei Bejenari Ala în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1¹) Cod penal, în consecință atribuind o încadrare juridică justă acțiunilor incriminate acesteia.

Prin urmare, Colegiul penal, apreciază ca fiind corect fundamentată concluzia instanțelor de fond cu privire la faptul că s-a constatat cu certitudine că Bejenari Ala, prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 326 alin.(1¹) Cod penal, *adică trafic de influență, manifestat prin promisiunea și darea personal de bani unei persoane care susține că are influență asupra unor persoane publice pentru a-i face să grăbească îndeplinirea unor acțiuni în exercitarea funcției lor și să nu îndeplinească alte acțiuni în exercitarea funcțiilor lor.*

Totodată, cu referire la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, instanța de recurs evidențiază că titularul recursului nu a motivat recursul sub aspectul temeiului de casare invocat, nefiind specificate care ar fi acele prevederi legale în care urmau a fi încadrate juridic faptele greșit calificate în opinia recurentului de către instanțele de fond.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu poate examina posibilitatea modificării încadrării juridice a faptelor incriminate inculpatului de către

instanțele de fond, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Față de considerentele enunțate, Colegiul penal evidențiază că alegațiile recurentului în sensul că faptei incriminate inculpatei i s-a dat o încadrare juridică greșită, sunt neîntemeiate, prin urmare temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, nu s-a adeverit.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, decizia instanței de apel este legală și întemeiată, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către inculpata Bejenari Ala, ca fiind vădit neîntemeiat

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpata **Bejenari Ala xxxxxx**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2021, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **01 decembrie 2022.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion